

VIẾT CHO NGÀY TRỞ VỀ...

“Hàng năm cứ vào cuối thu lá ngoài đường rụng nhiều và trên không có những đám mây bàng bạc, lòng tôi lại nao nức những kỉ niệm mơn man của buổi tựu trường”

Những lời văn dạt dào xúc cảm ấy đã bao lần đọc lại sao trong tôi vẫn bồi hồi xao xuyến. Tôi thầm hỏi, phải chăng xúc cảm ấy đến từ chất thơ trong từng câu chữ của Thanh Tịnh hay còn bởi tôi như gặp lại chính mình trong đó. Ngược mắt ra ngoài khung cửa sổ hàng phượng vĩ vẫn rung rinh trong nắng thu vàng như rót mật khắp đất trời đánh thức trong tôi miền kí ức xa xôi. Cũng một ngày thu như thế, hơn 20 năm trước, tôi đã đến với Lê Hữu Trác và trở thành cô học trò” trường huyện”.

Ngày ấy, tôi còn nhớ rất rõ, lần đầu tiên bố đưa tôi đến trường, từng bước chân tôi bèn lên bước vào ngôi trường mới, rụt rè khám phá từng góc sân, khoảng trời nơi đây. Chỉ có một dãy nhà hai tầng kiên cố và vài dãy nhà cấp 4, trường nằm lặng lẽ, nép mình sau phố thị ồn ào, giữa cánh đồng lúa bao la, bát ngát. Bao lo âu, hồi hộp, bỡ ngỡ đến với tôi khi xung quanh toàn những người xa lạ. Ngày ấy, tôi đâu biết rằng, những âu lo, hồi hộp ấy lại bắt đầu cho những chuỗi ngày đẹp đẽ trong tuổi thơ mình.

Tôi nhớ những ngày mưa tầm tã, đạp xe đến trường, đưa nào đưa nấy ướt như chuột lột mà gương mặt vẫn rạng rỡ, tươi vui khi chào nhau ở lán xe. Tôi nhớ những ngày nắng lửa, vượt qua con đường bụi mù với biết bao ổ gà ổ voi, lưng áo đầm mồ hôi nhưng chẳng bao giờ thấm mệt.

Tôi nhớ những bữa cơm trưa vội vàng ở trường với cặp lồng cơm nguội ngắt. Chỉ vài miếng thịt rang khô, mằn mặn của con nhà nghèo sao mà ngon đến vậy! Song có lẽ cũng như tôi, đám bạn tôi ngày ấy sẽ nhớ nhất là những buổi trưa lang thang ngoài cánh đồng, rặng nhãn phía sau trường. Cả một khung trời đẹp như thơ mộng của chúng tôi hồi ấy là nơi này- nơi có bao trò tinh nghịch của lũ học trò. Những củ khoai được mót vội vàng, những chú châu chấu béo mẫm được nướng trong rơm rạ ngày mùa sao mà ngon đến thế. Ngon hơn hẳn bất kì thứ quà xa xỉ, đắt tiền nào tôi đã từng được ăn. Gốc đa! Bạn tôi ơi! Còn nhớ chẳng? Những lần cả lớp cùng hành quân ra đó! Bao trò vui được chúng tôi bày ra. Đám con trai, những người

hùng, hăng hái bắt cá dưới mương; bọn con gái, lang thang ở các thửa ruộng, ngắt những bông hoa cải vàng rực trong cái nắng cuối thu vàng như rót mật, thả hồn theo những áng mây trên nền trời xanh thẳm. Bao bài văn ngày ấy với chúng tôi ngày ấy thật dễ dàng, đầy hào hứng, mê say chứ chẳng khó như với lũ học trò của tôi bây giờ. Đôi lúc tôi thầm nghĩ bọn trẻ bây giờ thiệt thòi thật! Có lẽ tôi hoài cổ chăng? Nhưng có một điều tôi luôn chắc chắn, những kí ức đẹp đẽ của ngày hôm qua đã cho chúng tôi sự trưởng thành của hôm nay. Nơi sâu thẳm trái tim mình, tôi luôn biết ơn những người thầy nơi ấy!

Tôi nhớ cô Phong, cô giáo dạy Văn, “thần tượng” của nhiều đứa chúng tôi ngày ấy. Mỗi giờ học Văn với tôi là một giờ đáng nhớ bởi ngoài bài giảng cô còn kể cho chúng tôi bao câu chuyện hấp dẫn chẳng bao giờ có trong sách vở. Tôi nhớ thầy Dương, thầy giáo chủ nhiệm đầu tiên của tôi, hiền từ, nghiêm khắc song luôn bao dung, độ lượng, thứ tha cho những trò vụng dại của học trò. Tôi nhớ thầy Thắng, “thi sĩ” của trường huyện, người đã đưa đưa chúng tôi khám phá những công thức Vật lý khô khan qua những vần thơ lai láng, dạt dào cảm xúc. Tôi nhớ cô Lợi, cô giáo chủ nhiệm năm cuối cấp, miệt mài lên lớp cho chúng tôi chẳng quản ngại nắng mưa, có khi quên cả tiếng trống trường đã điểm. Cô trò chúng tôi vẫn say mê như thế mà đâu biết rằng hàng phượng vĩ ngoài sân đã cháy tụi bao giờ. Lòng chợt buồn, tiếc nuối. Đã đến ngày chúng tôi phải xa nơi này. Xa Lê Hữu Trác yêu dấu! Tôi biết hành trang mà chúng tôi mang theo đâu chỉ có kiến thức thầy cô trao gửi mà còn có cả những kí ức đẹp đẽ của một thời áo trắng!

Ngoài kia, những tia nắng vàng ươm như rót mật đang cuộn mình trong những lá khô, hương sữa vẫn nồng nàn trên từng con phố. Tháng 11 đã sắp về! Một mùa tri ân nữa lại đến! Chúng tôi, những cựu học sinh mái trường THCS Trọng điểm Lê Hữu Trác tự hào khi ngôi trường yêu dấu đã tròn 30 mùa hoa. Lòng hân hoan sắp được trở lại trường xưa, tôi vẫn có cái cảm giác bồi hồi, xốn xang như ngày nào! Song có lẽ đó không phải là nỗi xốn xang hồi hộp vì bờ ngõ của cô học trò “trường huyện” mà là xúc cảm xuyên xao khi gặp lại bạn bè và thầy cô giáo cũ, gặp lại thanh xuân của chính tôi ở cái nơi tôi đã bắt đầu viết nên bao ước mơ đẹp nhất của cuộc đời mình!

MÃI YÊU VÀ TỰ HÀO ĐƯỢC LÀ HỌC TRÒ TRƯỜNG HUYỆN!

Cựu học sinh khoá 1995-1999

Trần Thị Thu Hồng